

ความงามของความไม่จีรัง

ไคกะกับมังไก

ผู้ที่คุ้นเคยกับดินแดนอาทิตย์อุทัยย่อมรู้ดีว่าวันที่งดงามที่สุดในรอบปีคือวันที่ซากุระออกดอกในฤดูใบไม้ผลิ

บนหมู่เกาะที่มีภูมิอากาศกึ่งเขตร้อนอย่างโอะกินะวะที่เราทำงานวิจัยเรื่องอิคิไก (Ikigai)¹ ซากุระบานในเดือนมกราคม แต่ตามเมืองใหญ่ของญี่ปุ่นจะบานสะพรั่งตั้งแต่ปลายมีนาคมถึงกลางเมษายน ส่วนเกาะทางเหนือที่หนาวเย็นอย่างฮกไกโดอาจออกดอกล่าช้าไปถึงเดือนพฤษภาคม

ทุกปีคนญี่ปุ่นมักติดตามการพยากรณ์ซากุระว่าจะแย้มกลีบสีขาวเมื่อใด นอกจากความงามแล้วดอกไม้ชนิดนี้ยังเป็นสัญลักษณ์สำคัญดังที่เราจะได้เห็นกันต่อไป สิ่งที่เราเรียกกันว่า “แนวซากุระบาน (sakura zensen)” เริ่มผลิบานจากทิศใต้ขึ้นมาทิศเหนือ โดยแต่ละเมืองอ้างอิงจากต้นไม้ต้นพิเศษเพื่อประกาศการเริ่มต้นของเทศกาลชมธรรมชาติที่

¹ ภาษาญี่ปุ่นแปลว่า “เหตุผลในการมีชีวิต” หรืออาจแปลแบบง่าย ๆ ว่า “ความสุขของการทำตัวอยู่ตลอดเวลา” เราได้สำรวจแนวคิดนี้แบบลงลึกในหนังสือชื่ออิคิไก วิถีชีวิตเรียบง่ายสไตล์ญี่ปุ่น (Ikigai: The Japanese Secret to a Long and Happy Life)

คนทั้งประเทศได้มีส่วนร่วม

ในญี่ปุ่นมีต้นไม้ต้นพิเศษที่เป็น “ตัวแทน” นี้ อยู่เก้าสิบหกต้น ซึ่งถือเป็นจุดเริ่มต้นของ *โคกะ* สำหรับเมืองเกียวโตจะเป็นต้นที่อยู่ในสวนของกรม อุดุนิยมวิทยาประจำเมือง ทุกเช้าจะมีเจ้าหน้าที่ออกมา ตรวจสอบว่าดอกตูมเริ่มแย้มหรือยัง วันที่ดอกเริ่มบานก็จะมีข่าวแพร่สะพัดออกไปทั่วประเทศทันที

ฮะนะบิ

เมื่อ *ซากุระ* บานตามคำพยากรณ์แล้ว ชาวญี่ปุ่นจะ ออกมารวมตัวกันเต็มสวนสาธารณะทันทีเพื่อร่วม พิธี *ฮะนะบิ* (hanami) ซึ่งแปลตรงตัวได้ว่า “การชม ดอกไม้”

ถ้าคุณไปเยือนสวนสาธารณะสักแห่งในช่วง เวลานี้ ก็จะไปพบกลุ่มพนักงานบริษัทใต้ต้น *ซากุระ* ที่ ออกดอกบานสะพรั่ง ครอบครัวที่มาเดินเล่นด้วยกัน และคู่รักที่ผลัดกันถ่ายรูปโดยมี *ซากุระ* เป็นฉากหลัง

พิธีเฉลิมฉลองแต่ธรรมเนียมชาติและการเริ่มต้นใหม่ในชีวิต (และความหวัง) นี้มีมาแต่โบราณโดยมีบันทึกเกี่ยวกับเทศกาลฮะนะมิตั้งแต่ศตวรรษที่สามด้วยซ้ำ

หลังจากอาทิตย์ตกดินแล้ว การฉลองยังคงดำเนินต่อไปเพื่อชื่นชมสิ่งที่เรียกกันว่าโยะซากุระ (yozakura) หรือ “ซากุระกลางคืน” เมื่อพลบค่ำจะมีการจุดโคมไฟโบราณห้อยจากต้นไม้ ทำให้สวนสาธารณะและบรรดาสวนต่าง ๆ มีบรรยากาศเปี่ยมมนตร์ขลังเหมือนภาพยนตร์ของสตูดิโอจิบลิ

กลุ่มเพื่อนและคู่รักชวนกันนั่งใต้ต้นซากุระยามค่ำคืนพร้อมกับจอกสาเกและขนมขบเคี้ยวแล้วหยรชากับช่วงเวลานั้น สิ่งนี้นับเป็นประสบการณ์อิชิโกะ อิชิเอะอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะเมื่อกลีบดอกไม้ร่วงโรยไปอีกสองสัปดาห์ต่อมา พวกเขาจะต้องรอไปอีกหนึ่งปีกว่าจะได้สัมผัสประสบการณ์เช่นนั้นอีก... ด้วยความหวังว่าจะยังมีชีวิตอยู่จนถึงตอนนั้น

ซาคุระเป็นบทพิสูจน์ที่ชัดเจนว่าสิ่งสวยงาม
ที่สุดในชีวิตนั้นไม่จริงและไม่อาจรื้อได้

การฉลองดอกไม้เริ่มต้นอย่างเป็นทางการ
ด้วยไคกะ (kaika) ซึ่งเป็นศัพท์ที่ใช้สื่อถึงดอกตูม
ชุดแรกสุด เมื่อผ่านไปหนึ่งสัปดาห์ก็จะบานเต็มที่
และเข้าสู่ช่วงมังไก (mankai) แปลว่า “ช่วงเวลาเมื่อ
ซาคุระบานเต็มที่”

กลีบซาคุระจะเริ่มร่วงในอีกหนึ่งสัปดาห์ต่อมา
หรืออาจเกิดขึ้นก่อนหน้านั้นจากกระแสลมและฝนที่
ตกหนัก เช่นเดียวกับตอนที่เราไปเยือนย่านเมืองเก่า
ของเกียวโตในปีนั้น

ชาวญี่ปุ่นยังชื่นชอบช่วงเวลาดังกล่าวมาก
ถึงขั้นบัญญัติคำว่าฮะนะฟูบุกิ (hanafubuki) เพื่อ
ใช้บรรยายกลีบซาคุระที่ปลิวว่อน ถือเป็นช่วงเวลา
ล้ำค่าที่สื่อถึงความงามและบทกวีแห่งความไม่จริง

เวกมนตรีแห่งโคกะ

ฮิกะริ โอะเอะ (Hikari Oe) ลูกชายผู้ทุพพลภาพอย่างรุนแรงของนักเขียนรางวัลโนเบลเคนซะบุโระ โอะเอะ (Kenzaburo Oe) ค้นพบดนตรีระหว่างเดินเล่นในสวนสาธารณะกับพ่อแม่ ตอนนั้นเขาได้ยินเสียงนกร้องและเริ่มเลียนแบบมัน

นี่คือช่วงเวลาแห่งโคกะโดยแท้ เมื่อบางอย่างที่ไม่เคยรู้จักมาก่อนเริ่มเบ่งบานภายในตัวเรา เกิดเป็นสิ่งคล้ายเวทมนตร์ยามแรงปรารถนาใหม่ ได้รับการจุดประกาย บ่อยครั้งก็เกิดขึ้นในสถานที่แสนธรรมดา

ยกตัวอย่าง แดน บราวน์ (Dan Brown) บอกว่าเขาไม่เคยคิดจะเขียนหนังสือมาก่อน จนกระทั่งเจอหนังสือเล่มหนึ่งถูกวางทิ้งไว้บนเปลญวนริมสระว่ายน้ำของโรงแรม

ตอนนั้นเขาซื้อแพ็กเกจทัวร์ไปเที่ยวกับภรรยา แล้วรู้สึกเบื่อ แต่ได้หนังสือเล่มนั้นซึ่งคือนิยายเรื่อง

แผนลับดูล์มส์เดย์ (The Domsday Conspiracy)
เขียนโดยซิดนีย์ เชลดอน (Sidney Sheldon) ช่วย
เขาไว้

ทันทีที่กลับถึงบ้านเขาก็ตัดสินใจว่าจะเขียน
เรื่องราวตื่นเต้นแบบนั้นบ้าง และลงมือทำทันทีด้วย
แรงกระตุ้นจาก*โคกะ* หลายปีต่อมา *รหัสลับดาวินชี*
(The Da Vinci Code) ก็กลายเป็นหนังสือขายดีไป
ทั่วโลกและทำให้เขากลายเป็นเศรษฐี

*โคกะ*ยังมีอิทธิพลชัดเจนตอนเราตกหลุมรัก
ดุจดั่งดอกซากุระที่เบ่งบานเป็นสัญญาณการมาถึง
ของฤดูใบไม้ผลิ ใครบางคนที่ไม่เคยมีตัวตนในชีวิต
ของเรามาก่อนอาจทำให้เราเสียศูนย์แบบไม่ทันตั้งตัว
แล้วกลายเป็นคนที่เราใส่ใจมากที่สุด

ในดินแดนลึกลับของความรัก การเบ่งบาน
ของความรู้สึกอาจมีอิทธิพลที่คาดไม่ถึงอย่างยิ่ง
อะไรหนอที่ทำให้เราตกหลุมรัก

เมื่อเราลองถามหลายคนเกี่ยวกับช่วงเวลา
ที่ลืมไม่ลงนั้น ช่วงเวลาที่โลกใหม่ทั้งใบเปิดกว้างอยู่

ตรงหน้า พวกเขา ก็เอ่ยคำพูดทำนองนี้

- “ครั้งแรกที่ฉันได้ยินเสียงเขาก็แทบลืมหายใจ”
- “สายตาของเธอดูทั้งเอียงอายและทะลุทะลวงจิตใจ ทำให้ผมอยากรู้ว่าตัวตนของเธอเป็นอย่างไร”
- “ฉันตกหลุมรักท่าทางละเอียดอ่อนตอนเขาเก็บข้าวของที่ฉันทำรกไว้”

ทั้งหมดนี้เป็นช่วงเวลาอิธิโกะ อิธิเอะที่มีความพิเศษในตัวเอง หากเรารู้วิธีไขว่คว้าเอาไว้และให้ความสำคัญ มันก็อาจเป็นแสงส่องทางให้ชีวิตที่เหลือของเราได้

สูตรมังไก

เมื่อจุดเริ่มต้นแห่งการเปลี่ยนแปลงหรือไคกะมาถึง เราอยากอยากเปลี่ยนให้ เป็นมังไก พุดอีกอย่างคืออยากแน่ใจว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในตัวเราจะเติบโตและผลิบานอย่างเต็มศักยภาพ มังไกเกิดขึ้นเมื่อ...

- คนที่ตกหลุมรักตัดสินใจเฝ้าพุ่มพริกสวนแห่งความสัมพันธ์นั้นทั้งในยามดีและยามร้ายเพื่อไม่ให้มันเหี่ยวเฉา
- ผู้เฝ้าฝันอยากเป็นนักเขียนเกิดแรงบันดาลใจอยากเขียนหนังสือ แล้วตั้งใจเขียนเรื่องนั้นทุกวันจนเสร็จ
- ผู้ประกอบการไม่ยอมให้อิเดียบสูญเปล่า จึงหมั่นค้นหาวิธีปรับปรุงและสร้างสรรค์สิ่งใหม่อยู่เสมอ

เมื่อถกกันเรื่องความพยายามทุ่มเทที่จำเป็นในการเปลี่ยนความคิดตั้งต้นหรืองานประจำให้เป็นสิ่งที่เราทำได้ดี เรามักได้ยินเรื่องกฎหนึ่งหมื่นชั่วโมงของมัลคอล์ม แกลดเวลล์ (Malcolm Gladwell) เพื่อเปลี่ยนไคกะเป็นมังไค

ในหนังสือเรื่อง*สัมฤทธิ์พิศวง (Outliers)* แกลดเวลล์ได้แสดงให้เห็นว่า “หนึ่งหมื่นชั่วโมงเป็นตัวเลขมหัศจรรย์แห่งความยิ่งใหญ่” ดังที่เกิดกับบุคคลที่มีชื่อเสียงต่อไปนี้

- บิลล์ เกตส์ (Bill Gates) เริ่มเขียนโปรแกรมตั้งแต่อายุสิบขวบขณะเรียนชั้นมัธยมต้นในซีแอตเทิล หนึ่งหมื่นชั่วโมงต่อมาเขาก็สร้างปรากฏการณ์ในโลกเทคโนโลยีสารสนเทศ
- ก่อนก้าวสู่ความยิ่งใหญ่ วงเดอะบีเทิลส์ (The Beatles) ทุ่มเทฟีกฝนฝีมือนึ่งหมื่นชั่วโมงตามไนต์คลับในฮัมบวร์กที่พวกเขาขึ้นแสดงวันละแปดชั่วโมง จากนั้นก็เดินทางกลับสหราชอาณาจักรมาเปิดตัวเพลง Love Me Do จนเป็นเพลงฮิตถล่มทลาย

บทสรุปของแกดดเวลล์คือการเป็นแค่อัจฉริยะยังไม่เพียงพอ ต้องมีความพยายามและความมุ่งมั่นจริงจังด้วยเพื่อให้ความสามารถนั้นเป็นที่ยอมรับอย่างี่ควรเป็น

ช่างตีดาบ

ความใส่ใจในรายละเอียดและความอดทนของคณัฐปุณนั้นเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดใน

ศาสตร์ทุกแขนง ยกตัวอย่าง ร้านซึกิยะ
บะชิ จิโร (Sukiyabashi Jirō) ร้านซูชิขึ้นชื่อ
แม่ตั้งอยู่บริเวณใกล้สถานีรถไฟใต้ดินกินซะ
ก็ยังถือเป็นร้านซูชิที่ดีที่สุดในโลก ลูกชาย
เจ้าของร้านต้องฝึกอยู่นานหลายสิบปีกว่า
จะทำทะมะโงะยะกิ (ไข่ม้วนญี่ปุ่นที่ใช้ทำ
ซูชิ) ได้ดี

ศาสตร์และธรรมเนียมหลายอย่าง
ไม่มีโรงเรียนเปิดสอนเคล็ดลับ ความรู้
เหล่านั้นเป็นสิ่งที่ถ่ายทอดจากครูสู่ศิษย์
โดยเฉพาะในกรณีของช่างตีดาบคะตะนะ
(katana) และดาบญี่ปุ่นชนิดอื่นๆ

ปัจจุบันยังมีช่างตีดาบอยู่ในญี่ปุ่น
ราวสามร้อยคน แต่มีเพียงสามสิบคนเท่านั้น
ที่ยึดอาชีพนี้เพื่อหาเลี้ยงชีพเป็นหลัก
ช่างตีดาบแต่ละคนมีนักเรียนฝึกหัดที่จะรับ

สืบทอดวิชาของตัวเอง เพื่อให้ศาสตร์การ
ตีดาบของพวกเขาไม่สูญหาย

การตีดาบไม่ใช่สิ่งที่เรียนรู้ได้จาก
หนังสือหรือการอบรม หากอยากมีทักษะนี้
ก็ต้องทุ่มเทเวลาอย่างน้อยสิบปีศึกษากับ
ครูหนึ่งในสามร้อยคนนั้น ถือเป็นระยะเวลา
ที่ยาวนานกว่าการเรียนให้ได้ปริญญาบัตร
สักใบจากมหาวิทยาลัย

ทำไมการตีดาบคะตะนะให้ดีถึงยาก
ยิ่งนัก เราจะไม่ลงรายละเอียดกันตรงนี้ แต่
กระบวนการหลอมเหล็กกล้าที่ตีนั้นซับซ้อน
พอ ๆ กับการทำไม้วุ้นญี่ปุ่นให้ดี หรืออาจ
ซับซ้อนกว่าด้วยซ้ำ

คุณสมบัติของเหล็กกล้าอย่างหนึ่ง
อันเป็นที่ประจักษ์ที่สุดคือระดับคาร์บอนต่ำ
ซึ่งช่วยรักษาคุณภาพของตัวเหล็ก ดาบ

ญี่ปุ่นคุณภาพดีที่สุดอาจมีคาร์บอนเพียง ร้อยละหนึ่ง และสูงสุดไม่เกินร้อยละหนึ่งจุด สอง ปริมาณต่ำเช่นนี้เป็นสิ่งทำได้ยากมาก บรรดาช่างตีดาบชั้นครูจะรู้ได้จาก สัญชาตญาณเมื่อดาบสักเล่มไปถึงระดับนั้น หลังจากเผาไฟที่อุณหภูมิ 1,204 - 1,538 องศาเซลเซียสเป็นเวลาสามวัน

ดาบญี่ปุ่นโบราณเป็นสัญลักษณ์ของ ความเข้มแข็ง ความมานะ และความ เรียบง่าย เพราะไม่มีการตกแต่งประดับ ประดาอะไรไว้ที่ดาบเลย มันจึงสื่อถึงความ มุ่งมั่นในการสรรหาวัตถุดิบที่ดีที่สุดแล้วนำ มาตีด้วยค้อนเพื่อให้ได้ความหนาแน่นที่สุด เท่าที่จะเป็นไปได้

บทเรียนชีวิตสำหรับช่างตีดาบซึ่งถือเป็นสมบัติของชาติในสายตาคนญี่ปุ่นคือ กิจการสิ่งไม่จำเป็นเพื่อเข้าถึงแก่นแท้ ความงามและพลังอยู่ตรงนี้เอง เราจะคว่ำสองอย่างนี้ได้ด้วยความอดทนและความพยายามเท่านั้น

เมื่อแดเนียล โกลแมน (Daniel Goleman) ผู้เขียนความฉลาดทางอารมณ์ (Emotional Intelligence) รวมถึงคนอื่น ๆ ต่างก็ทึ่งว่าความมุ่งมั่นตั้งต้นไม่อาจรับประกันอะไรได้ และศาสตร์บางแขนงต้องการความสามารถโดยกำเนิดที่โดดเด่นเป็นพิเศษ แกลดเวลล์ก็ตอบว่า

“มีคนสับสนมากมายเกี่ยวกับกฎหนึ่งหมื่น ชั่วโมงที่ผมเขียนถึงใน*สัมฤทธิ์พิศวง* กฎนี้ใช้กับกีฬาไม่ได้นะครับ การฝึกฝนบ่อย ๆ ก็ไม่ใช่เงื่อนไข

ที่เพียงพอให้ประสบผลสำเร็จ ผมอาจเล่นหมากรูกุนานร้อยปีแต่ไม่มีวันเก่งระดับปรมาจารย์ได้ สรุปลง่าย ๆ ก็คือความสามารถตามธรรมชาติต้องอาศัยการลงทุนด้านเวลาอย่างมหาศาลเพื่อให้ออกดอกออกผล”

หากเราแปลความหมายของคำพูดนี้ตามปรัชญาญี่ปุ่น ส่วนแรกของสูตรนี้ก็คืออิคิไกหรือการค้นพบบางอย่างที่เราสนใจจริงจังกและเป็นสิ่งที่เราทำได้ดี

เมื่อเรารู้เป้าหมายของตัวเองแล้วก็มาถึงไคกะบางทีนี่อาจเป็นส่วนยากที่สุดด้วยซ้ำ เมื่อเราต้องเลิกใส่ใจข้อเรียกร้องของคนอื่นเพื่อเปิดทางให้สิ่งที่ตัวเองอยากทำอย่างแท้จริงและให้สิ่งที่เราเชื่อว่าเป็นเป้าหมายของชีวิตได้แบ่งบาน

ลำดับที่สามคือยื่นหยัดบนเส้นทางนี้ให้ได้
อดทนและทำตามฝันต่อไปจนเป็นมั่งไถ

สรุปสูตรได้ดังนี้
อิทธิไ + ไคกะ + เวลา = มั่งไถ

หากเราค้นพบความสามารถของตัวเองแล้ว
เปิดใจยอมรับและยกให้มันเป็นสิ่งสำคัญในชีวิต
ความปรารถนาของเราก็จะเติบโตพัฒนาและสร้าง
ความสุขแก่ตัวเราและผู้อื่น

ไม่มีคำว่าสายเกินไปในการแบ่งบาน

เมื่อเรานึกถึงการเริ่มต้นหรือการพัฒนาอะไรใหม่ ๆ
บ่อยครั้งมักนึกถึงคนหนุ่มสาวที่ยังมีอนาคตทั้งชีวิต
รออยู่ตรงหน้า แต่นี้เป็นเพียงอคติ เราทุกคนล้วน
เริ่มต้นชีวิตใหม่ได้ไม่ว่าอายุเท่าไรก็ตาม

แม้แต่ผู้สูงวัยก็อาจตัดสินใจล้มกระดานแล้ว
ตั้งต้นใหม่ได้ เพราะพวกเขาเองยังมีอนาคตทั้งชีวิต
รออยู่ตรงหน้า สิ่งสำคัญไม่ใช่จำนวนปีที่เรามีชีวิต

เหลืออยู่ แต่เป็นสิ่งที่เราจะทำกับวันเวลาเหล่านั้น
ต่างหาก

ในญี่ปุ่นผู้คนมักเริ่มต้นใหม่ตอนสิ้นสุดชีวิต
การทำงาน “อย่าง เป็นทางการ” คนที่เคยใช้เวลา
ส่วนใหญ่ของชีวิตในที่ทำงานเพื่อตอบสนององความ
ต้องการของบริษัทได้หันมารับผิดชอบชีวิตของตัวเอง
สักที เหมือนเจไดชราในภาพยนตร์สตาร์ วอร์ส
(Star Wars) ที่ตราบไดยังมีพลังสถิตอยู่ในตัวก็ยังคงทำ
สิ่งที่ใฝ่ฝันอยากทำมาตลอดได้โดยไม่สนใจอายุ

นั่นคือสาเหตุที่เราอาจพบเห็นมีคคุเทศก์
วัยแปดสิบปีตามสถานีรถไฟเล็ก ๆ อยู่เป็นประจำ
คนเหล่านี้อาสาทำหน้าที่ต้อนรับผู้มาเยือน บอกเล่า
เรื่องราวของสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่น และให้
คำแนะนำเกี่ยวกับตารางการเดินทางประจำทาง
รวมถึงเส้นทางเดินเที่ยว

ยกตัวอย่าง นักเดินทางผู้หนึ่งลงรถไฟที่สถานี
ในเมืองยุคะนะกะซึ่งขึ้นชื่อเรื่องออนเซ็นหรือน้ำพุร้อน
อีกทั้งเป็นจุดเริ่มต้นในการเดินทางเที่ยวชมลิ่งหิมะ

นะงะโนะ เขาได้รับการต้อนรับทันทีโดยมัคคุเทศก์
สูงวัยใจดี ซึ่งยินดีที่ได้ฝึกภาษาอังกฤษกับนักเดินทาง
จากทั่วโลก

อย่างที่เราได้เรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญด้านเคล็ด-
ลับการมีอายุยืนที่โอะกินะวะขณะทำวิจัยเพื่อ
เขียนหนังสือเรื่อง*อิคิไก*ว่าหากคุณกล้าหาญพอจะ
ทำสิ่งที่รักแล้ว ทุกวันก็จะกลายเป็นวันที่ดีที่สุดในชีวิต

สองตัวอย่างของผู้เบ่งบานช้า

คำว่า*ผู้เบ่งบานช้า* (late bloomer) มักใช้บรรยาย
คนที่ค้นพบความสามารถของตัวเองหรือแม้แต่*อิคิไก*
ที่ช่วยนำทางชีวิตในวัยที่ล่วงเลย

ผู้เบ่งบานช้าหักล้างแนวคิดทั่วไปที่ว่า
เติบโตทางสติปัญญาพัฒนาถึงจุดสูงสุดตั้งแต่ช่วงวัย
รุ่นตอนต้น และเมื่อเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ก็จะเสื่อมถอยไป
ตามอายุ เพราะคนเหล่านี้ไม่เคยหยุดพัฒนาตัวเอง
และพร้อมเริ่มต้นใหม่ โดยใช้ความรู้ที่เก็บเกี่ยวมา

ก้าวไปหาความท้าทายใหม่ๆ อยู่เสมอ

นี่คือบุคคลตัวอย่างสองท่านที่พิสูจน์ว่า
ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ไม่มีขีดจำกัดด้านอายุ

คนแรกคือเมลchorา อากีโน เด ราโมส
(Melchora Aquino de Ramos) หญิงชาวฟิลิปปินส์
อายุแปดสิบสี่ปีตอนเกิดเหตุไม่สงบในประเทศ ผู้มี
ส่วนช่วยให้ฟิลิปปินส์ได้เอกราชในเวลาต่อมา เธอไม่
กลัวและใช้ร้านที่ตัวเองดูแลเป็นที่พักแก่ผู้บาดเจ็บ
และโดนข่มเหง อีกทั้งยังให้คำแนะนำแก่นักปฏิวัติ
ในการประชุมลับซึ่งจัดขึ้นตามย่านคนจนด้วย

เมื่อเจ้าหน้าที่อาณานิคมทราบถึงกิจกรรมต่อ
ด้านของหญิงชราเข้า พวกนั้นก็สั่งให้จับกุมตัวเธอไป
สอบปากคำเพื่อค้นข้อมูลเกี่ยวกับผู้นำการปฏิวัติ
แต่เมลchorาปฏิเสธที่จะเปิดเผยข้อมูลใดๆ ผลก็คือ
เธอโดนส่งไปขังที่หมู่เกาะมาเรียนา

เมื่อสหรัฐอเมริกาเข้าควบคุมฟิลิปปินส์สำเร็จ
เมลchorาก็ได้กลับบ้านในฐานะวีรสตรีแห่งชาติและ
ได้รับสมญาว่า “สตรีผู้ยิ่งใหญ่แห่งการปฏิวัติ” เธอ

มีส่วนร่วมในการสร้างประเทศใหม่อย่างจริงจัง
เป็นเวลากว่ายี่สิบปีและเสียชีวิตตอนอายุร้อยเจ็ดปี

วงการอักษรศาสตร์เป็นยิ่งกว่าดินแดน
อุดมสมบูรณ์สำหรับผู้เบ่งบานซ้ำ แฮร์รี เบิร์นสไตน์
(Harry Bernstein) นักเขียนชาวอังกฤษได้ดีพิมพ์
เรื่องสั้นตอนอายุยี่สิบสี่ปี แต่กว่าจะเริ่มลงมือเขียน
นิยายเรื่อง *The Invisible Wall* ก็อายุเก้าสิบสามปี
แล้ว เขาเขียนนิยายเรื่องนี้จบและได้เห็นมัน
ตีพิมพ์ใน ค.ศ. 2007 ตอนอายุเก้าสิบหกปี

มีผู้ถามเบิร์นสไตน์เรื่องที่เขาตัดสินใจเขียน
นิยายเรื่องแรกในช่วงบั้นปลายชีวิต เขาอธิบายว่า
ความโดดเดี่ยวหลังสูญเสียภรรยาที่แต่งงานกันมา
นานหกสิบเจ็ดปีคือแรงบันดาลใจของเขา

เบิร์นสไตน์ได้รับกำลังใจจากเสียงตอบรับของผู้
อ่านก็เลยเขียนนิยายออกมาอีกสามเรื่องก่อนเสียชีวิต
ตอนอายุร้อยเจ็ดปี นอกจากมรดกเหล่านี้ที่เขา
ฝากไว้แล้ว เบิร์นสไตน์ยังบอกไว้ในบทสัมภาษณ์กับ
The New York Times ว่า “มีเพียงพระเจ้าที่รู้ว่ายังมี

ศักยภาพใดแอบซ่อนอยู่ในตัวผู้อื่นอีกบ้าง หากเรา
ช่วยให้พวกเขามีชีวิตอยู่ได้ถึงวัยเก้าสิบปีก็ดี”

